

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-17-03

Druk nr 1372

Warszawa, 26 lutego 2003 r.

Pan
Marck Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks karny skarbowy.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

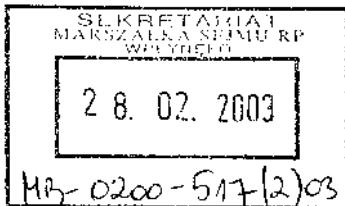

PREZES RADY MINISTRÓW

Leszek Miller

Warszawa, dnia 28 lutego 2003 r.

RM 10-17-03

Pan Marek BOROWSKI

Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Nawiązując do pisma z dnia 26 lutego 2003 r., przy którym przesła-
no Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

o zmianie ustawy - Kodeks karny skarbowy,

uprzejmie informuję, że Rada Ministrów zadeklarowała, że ma on na
celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Euro-
pejskiej.

Przetłumaczone na język polski teksty przepisów Unii Europejskiej,
do których ma być dostosowane prawo polskie, zostały przekazane
przy wyżej wymienionym piśmie.

2 kym *sa...*
L. Miller

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy

Art. 1. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 83, poz. 930, z 2000 r. Nr 60, poz. 603 i Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 106, poz. 1149 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 213, poz. 1803) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. Niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia, przepisy Kodeksu stosuje się także do obywatela polskiego w razie popełnienia za granicą przestępstwa skarbowego określonego w rozdziale 6 i 7 działu II tytułu I, skierowanego przeciwko interesom finansowym Wspólnot Europejskich.”;

b) po § 4 dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Przepisy Kodeksu stosuje się także do obywateli polskich oraz cudzoziemców, którzy przebywając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nakłaniają lub udzielają pomocy do popełnienia za granicą przestępstwa skarbowego skierowanego przeciwko interesom finansowym Wspólnot Europejskich, określonego w rozdziale 6 i 7 działu II tytułu I.”;

2) w art. 53:

a) po § 26 dodaje się § 26a w brzmieniu:

„§ 26a. W rozumieniu Kodeksu należnością publiczno-prawną, w tym podatkiem, jest także należność stanowiąca

przychód budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich lub budżetu zarządzanego przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich, w rozumieniu wiążących Rzeczpospolitą Polską przepisów prawa Unii Europejskiej, będąca przedmiotem przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego.”,

b) po § 30 dodaje się § 30a w brzmieniu:

„§ 30a. Użyte w rozdziale 6 Kodeksu określenie „podatnik” oznacza również podmiot zobowiązany do uiszczenia należności, o których mowa w § 26a.”;

3) w art. 54 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża na uszczuplenie podatku, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”;

4) w art. 55 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podatnik, który w celu zatajenia prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub rzeczywistych rozmiarów tej działalności, posługuje się imieniem i nazwiskiem, nazwą lub firmą innego podmiotu i przez to naraża na uszczuplenie podatku, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”;

5) w art. 56 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża na uszczuplenie podatku,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”;

6) w art. 76 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, przez wprowadzenie w błąd, naraża właściwy organ na bezpodstawny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej, w szczególności podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego, zwrot nadpłaty lub jej zaliczenie na poczet zaległości podatkowej lub bieżących albo przyszłych zobowiązań podatkowych,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”;

7) w art. 86 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku celnego, przywozi z zagranicy lub wywozi za granicę towar bez jego przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, przez co naraża na uszczuplenie należności celnej,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”;

8) w art. 87 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, przez wprowadzenie w błąd organu uprawnionego do kontroli celnej, naraża na uszczuplenie należności celnej,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”;

9) w art. 88 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, będąc uprawnionym do korzystania z procedury odprawy czasowej towaru objętego tą procedurą na podstawie zgłoszenia dokonanego w formie ustnej, nie dokonuje jego powrotnego

wywozu lub nie podejmuje czynności w celu nadania temu towarowi nowego przeznaczenia celnego, przez co naraża na uszczuplenie należności celnej,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

10) w art. 92 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, przez wprowadzenie w błąd, naraża organ celny na bezpodstawny zwrot należności celnej lub umorzenie należności celnej należnej do zapłacenia,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

UZASADNIENIE

Karnoprawna ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich jest regulowana przez Konwencję o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r. (ustanowioną na podstawie art. K3 Traktatu o Unii Europejskiej, opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich OJ Nr C 316). Proponowana nowelizacja przepisów Kodeksu karnego skarbowego ma na celu dostosowanie ich do uregulowań zawartych w tejże Konwencji.

Konwencja dotyczy przychodów budżetu Wspólnot, pochodzących z opłat z handlu z krajami trzecimi, przewidzianych w ramach wspólnej polityki rolnej, kontrybucji i przewidzianych w ramach wspólnej organizacji rynków na cukier i mleko oraz ceł. W jej ramach powinny być penalizowane wszelkie działania polegające na bezprawnym zmniejszaniu dochodów budżetu Wspólnot Europejskich.

Przedstawione w ustawie o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy rozwiązania pozwalają na ściganie sprawców przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych, w sytuacji gdy będą one skierowane przeciwko dochodom budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich lub budżetów zarządzanych przez Wspólnoty Europejskie lub w ich imieniu.

Proponowana w ustawie zmiana treści przepisu art. 3 Kodeksu karnego skarbowego, w zakresie dodanego § 5, ma na celu umożliwienie ścigania, przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podżegaczy i pomocników do przestępstw skarbowych przeciwko interesom finansowym Wspólnot Europejskich, popełnionych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej. Natomiast wprowadzenie dodatkowego przepisu § 3a pozwoli na rozciągnięcie jurysdykcji na przestępstwa skarbowe przeciwko interesom finansowym Wspólnot Europejskich, popełnione przez obywateli polskich poza granicami Rzeczypospolitej.

W obydwu przypadkach wprowadzone uregulowania dotyczą czynów zabronionych, określonych w rozdziale 6 i 7 działu II tytułu I Kodeksu karnego skarbowego.

Zmiany te są zgodne z unormowaniami art. 4 Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

W ustawie proponuje się rozszerzenie użytej w Kodeksie karnym skarbowym definicji „należność publicznoprawna” także na należności stanowiące przychód budżetu Wspólnot Europejskich lub budżetów zarządzanych przez Wspólnoty Europejskie lub w ich imieniu (art. 1 pkt 2 ustawy, w którym dodaje się w art. 53 K.k.s. § 26a). Pozwoli to na stosowanie przepisów Kodeksu karnego skarbowego do zachowań wyczerpujących znamiona przewidziane w przepisach części szczególnej K.k.s., w przypadku gdy zachowanie sprawcy miałooby na celu uszczuplenie dochodów Wspólnot Europejskich.

Zauważyć przy tym trzeba, że przewidziana w przepisie art. 53 § 26 K.k.s. definicja należności publicznoprawnej obejmuje podatek stanowiący dochód budżetu państwa oraz należność celną. Użyte w proponowanym przepisie § 26a sformułowanie „w tym podatkiem” ma na celu wyraźne podkreślenie, że rozszerzenie definicji „należność publicznoprawna” odnosi się także do występującego w przepisach części szczególnej pojęcia „podatek” – co ma na celu wyeliminowanie ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych.

Ustawa rozszerza pojęcie „podatnik” (art. 1 pkt 2 ustawy dotyczący dodania w art. 53 nowego § 30a) także na podmioty zobowiązane do uiszczania należności wymienionych w art. 53 § 26a K.k.s. Pozwoli to na zastosowanie wobec takich podmiotów tych przepisów części szczególnej K.k.s., w których podmiotem przestępstwa skarbowego może być tylko „podatnik” (dotyczy to przepisów tytułu I działu II rozdziału 6 K.k.s.).

Określone w ustawie zmiany przepisów art. 54 § 1, art. 55 § 1, art. 56 § 1 i art. 76 § 1 K.k.s. pozwalają na objęcie, przewidzianą w nich karnoprawną ochroną, także dochodów Wspólnot Europejskich (w powiązaniu z proponowaną treścią art. 53 § 26a i 30a K.k.s.).

Zmiany przepisów tytułu I działu II rozdziału 7 K.k.s. Przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko obowiązkom celnym i zasadom obrotu z zagranicą spowodują, że Polska po wstąpieniu do Unii Europejskiej, jako kraj członkowski, będzie cła jedynie pobierać i przekazywać do budżetu Wspólnoty. Tym samym w przepisach tych nie może występować pojęcie „Skarbu Państwa”, jako podmiotu narażonego na uszczuplenie należności celnej.

Ustawa nie zawiera regulacji odnoszącej się do przestępczego zatrzymania nienależnych funduszy pochodzących z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich lub budżetów zarządzanych przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich, jak również sprzeniewierzenia tych środków na cele inne aniżeli te, na które zostały one przeznaczone (art. 1 ust. 1 pkt a Konwencji), gdyż stosowne w tym zakresie unormowania wprowadza prezydencki projekt ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, nowelizujący m.in. przepis art. 297 Kodeksu karnego.

Zakłada się, że ustawa wejdzie w życie z chwilą uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej.

Wejście w życie przedmiotowej ustawy może rodzić skutki dla dochodów budżetu państwa w rozumieniu art. 31 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 155, poz. 1014 z późn. zm.), jednak nie jest możliwe nawet szacunkowe określenie ich wysokości, z powodu braku jakichkolwiek danych dotyczących niemożliwej do przewidzenia ilości przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych popełnionych po wejściu Polski do Unii Europejskiej.

Wejście w życie ustawy nie będzie miało istotnego wpływu na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki ani na rozwój regionalny.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH

Prof. dr hab., Danuta Hübner
Sekt. Min. DH/421 /2003/DPE-ot

Warszawa, 11.02. 2003 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy, z prawem Unii Europejskiej wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (DZ. U. Nr 106 poz. 49), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM-10-17-03; Nowy Tekst), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem projektowanej ustawy jest dostosowanie przepisów obowiązującego Kodeksu karnego skarbowego do uregulowań zawartych w Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r. Projektowana ustawa określa zasady ścigania sprawców przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych, w sytuacji gdy będą one skierowane przeciwko dochodom budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich lub budżetów zarządzanych przez Wspólnoty Europejskie lub w ich imieniu.
- II. Projekt poszerza jurysdykcję podmiotową w wypadku popełnienia przestępstwa skarbowego na szkodę interesów finansowych Wspólnoty Europejskiej zgodnie z którą obywatel polski odpowiada niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu jego popełnienia. Projekt wprowadza również poszerzenie jurysdykcji wobec

obywateli polskich i cudzoziemców podlegających lub udzielających pomocy do popełnienia przestępstwa skarbowego na szkodę interesów finansowych WE, którzy ponoszą odpowiedzialność jeśli przebywają na terytorium Polski a podlegają lub pomagają do popełnienia przestępstwa za granicą. Projekt wprowadza zmianę definicji należności publicznoprawnej za którą uznaje również należności stanowiące dochód budżetu Wspólnoty Europejskiej lub budżetu zarządzanego przez lub w imieniu Wspólnoty Europejskiej. Omawiana ustawa rozszerza pojęcie „podatnika” na osoby zobowiązane do uiszczenia należności budżetu WE lub budżetu zarządzanego przez lub w imieniu WE.

III. W konkluzji stwierdzam, iż projektowana ustawa o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETAARZYSTANU

Jarosław Pietras

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Grzegorz Kurczuk
Minister Sprawiedliwości

UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY – KODEKS KARNY SKARBOWY

Celem projektowanej ustawy jest dostosowanie przepisów obowiązującego Kodeksu karnego skarbowego do uregulowań zawartych w Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r.

Projektowana ustawa określa zasady ścigania sprawców przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych, w sytuacji gdy będą one skierowane przeciwko dochodom budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich lub budżetów zarządzanych przez Wspólnoty Europejskie lub w ich imieniu.

Projekt poszerza jurysdykcję podmiotową w wypadku popełnienia przestępstwa skarbowego na szkodę interesów finansowych Wspólnoty Europejskiej zgodnie z którą obywatel polski odpowiada niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu jego popełnienia. Projekt wprowadza również poszerzenie jurysdykcji wobec obywateli polskich i cudzoziemców podlegających lub udzielających pomocy do popełnienia przestępstwa skarbowego na szkodę interesów finansowych WE, którzy ponoszą odpowiedzialność jeśli przebywają na terytorium Polski a podlegają lub pomagają do popełnienia przestępstwa za granicą.

Projekt wprowadza zmianę definicji należności publicznoprawnej za którą uznaje również należności stanowiące dochód budżetu Wspólnoty Europejskiej lub budżetu zarządzanego przez lub w imieniu Wspólnoty Europejskiej. Omawiana ustawa rozszerza pojęcie „podatnika” na osoby zobowiązane do uiszczenia należności budżetu WE lub budżetu zarządzanego przez lub w imieniu WE.

**TABELA ZGODNOŚCI PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY – KODEKS
KARNY SKARBOWY
Z POSTANOWIENIAMI KONWENCJI O OCHRONIE INTERESÓW
FINANSOWYCH WSPÓLNOT EUROPEJSKICH**

Rozwiązanie projektu (w nawiasie nr przepisu k.k.s.)	Implementowany przepis Konwencji
Art. 1 ust. 1 pkt a (dodanie do art. 3 k.k.s. nowego § 3a) Poszerzenie jurysdykcji podmiotowej w wypadku popełnienia przestępstwa skarbowego na szkodę interesów finansowych WE: obywatel polski odpowiada niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia.	Art. 4 ust. 1 akapit 3
Art. 1 ust. 1 pkt b (dodanie do art. 3 k.k.s. nowego § 5) Poszerzenie jurysdykcji wobec obywateli polskich i cudzoziemców podlegających lub udzielających pomocy do popełnienia przestępstwa skarbowego na szkodę interesów finansowych WE: ponoszą odpowiedzialność jeśli przebywają na terytorium Polski a podlegają lub pomagają do popełnienia przestępstwa za granicą.	Art. 4 ust. 1 akapit 2
Art. 1 ust. 2 pkt a i b (dodanie do art. 53 k.k.s. nowych §§ 26a i 30a) Uznanie za należność publicznoprawną w rozumieniu k.k.s. w tym również podatek, należności stanowiących dochód budżetu WE lub budżetu zarządzanego przez lub w imieniu WE. Uznanie za podatnika w rozumieniu k.k.s. osoby zobowiązanej do uiszczenia należności budżetu WE lub budżetu zarządzanego przez lub w imieniu WE. (rozwiązanie prowadzi do objęcia przepisami części szczególnej k.k.s. stanów faktycznych dotyczących należności budżetów wspólnotowych)	Art. 1 ust. 1 pkt b Art. 1 ust. 2
Art. 1 ust. 3 do 10 (art. 54-56, art. 76, art. 86-88 i art. 92 k.k.s.) Poprzez eliminację wymogu, by narażenie na uszczuplenie dotyczyło należności Skarbu	Art. 1 ust. 1

Państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego i w związku ze zmianą wprowadzoną art. 1 ust. 2 projektu ustawy, wymienione przepisy części szczególnej znajdują zastosowanie w sytuacjach dotyczących należności budżetów wspólnotowych. Analiza znamion wymienionych artykułów k.k.s. doprowadziła do wniosku, że w aspekcie czynności wykonawczych implementują one w pełni art. 1 ust. 1 Konwencji w zakresie czynów dotyczących przychodów WE.	

TYTUŁ

Akt Rady z dnia 26 lipca 1995 roku ustanawiający Konwencję o Ochronie Interesów Finansowych Wspólnot Europejskich

TEKST

AKT RADY z dnia 26 lipca 1995 roku ustanawiający Konwencję o Ochronie Interesów Finansowych Wspólnot Europejskich (95/C 316/03)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

MAJĄC NA UWADZE Traktat o Unii Europejskiej, a w szczególności zawarty w nim Artykuł K.3, ustęp 2, litera „c”;

UWZGLĘDNIAJĄC realizację celów jakie stawia sobie Unia Europejska, Państwa członkowskie uznają walkę z przestępczością skarbową naruszającą interesy finansowe Wspólnot Europejskich jako kwestię stanowiącą wspólny interes wynikający ze współpracy ustanowionej na mocy Tytułu VI Traktatu;

ZWAŻYWSZY, że w celu jak najbardziej zdecydowanego zwalczania tej przestępczości, niezbędne jest ustanowienie wstępnego porozumienia i uzupełnienia go możliwie szybko innym instrumentem prawnym tak, aby poprawić skuteczność ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przewidzianej przez prawo karne,

POSTANAWIA ustanowić Konwencję, której tekst znajduje się w Załączniku i która jest podpisana w tym dniu przez przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich Unii Europejskiej;

ZALECA Państwom członkowskim jej przyjęcie zgodnie ze standardami konstytucyjnymi obowiązującymi w tych Państwach.

Sporządzono w Brukseli w dniu 26 lipca 1995 roku. Przewodniczący Rady. J.A. Belloch Julbe

ZAŁĄCZNIK

KONWENCJA ustanowiona na podstawie artykułu K.3 Traktatu Unii Europejskiej o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, Państwa członkowskie Unii Europejskiej,

POWOŁUJĄC SIĘ na akt Rady Unii Europejskiej z dnia 26 lipca 1995 roku,

PRAGNĄC, aby ich systemy prawa karnego zapewniały w sposób skuteczny ochronę interesów finansowych Wspólnot Europejskich;

ZWAŻYWSZY, że zakres przestępstw związany z dochodami i wydatkami Wspólnoty nie ogranicza się w wielu wypadkach do jednego tylko Państwa i że przestępstwa te są często popełniane przez zorganizowane grupy przestępcze;

PRZEKONANE, że ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich wymaga, aby wszelkie działania przestępcze naruszające wyżej wymienione interesy, były przedmiotem postępowania karnego i aby w tym celu została przyjęty wspólny sposób postępowania;

PRZEKONANE o konieczności ujęcia tych działań jako czynów przestępczych podlegających efektywnym, proporcjonalnym i prewencyjnym sankcjom karnym, bez uszczerbku dla stosowania innych sankcji w odpowiednich przypadkach, a także o potrzebie wprowadzenia, przynajmniej w odniesieniu do poważnych przestępstw, kar pozbawienia wolności mogących doprowadzić do ekstradycji;

UZNAJĄC istotną rolę przedsiębiorczości w dziedzinach finansowanych przez Wspólnoty Europejskie a także, iż osoby, do których należy podejmowanie decyzji w przedsiębiorstwach nie mogą uniknąć, w pewnych okolicznościach, odpowiedzialności karnej;

ZDECYDOWANE wspólnie przeciwdziałać przestępczości naruszającej interesy finansowe Wspólnot Europejskich poprzez podjęcie zobowiązań w dziedzinie jurysdykcji, ekstradycji i wzajemnej współpracy,

PRZYJMUJĄ NASTĘPUJĄCE POSTANOWIENIA:

Artykuł 1

Postanowienia ogólne

1. Dla celów niniejszej Konwencji, jako przestępstwo naruszające interesy finansowe Wspólnot Europejskich, uważa się:

a) w kwestii wydatków, wszelkie świadome działanie lub zaniechanie odnoszące się do:

- wykorzystania lub przedłożenia fałszywych, niekompletnych lub nieścisłych oświadczeń lub dokumentów, w wyniku czego zostały przekazane i zatrzymane nienależne fundusze pochodzące z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich lub z budżetów zarządzanych przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich,

- nie udostępnienia informacji stanowiącego pogwałcenie określonego zobowiązania, powodującego taki sam skutek,

- sprzeniewierzenie środków na inne cele, aniżeli te, na które zostały one przyznane;

b) w kwestii przychodów, wszelkie świadome działanie lub zaniechanie odnoszące się do:

- wykorzystania lub przedłożenia fałszywych, niekompletnych lub nieścisłych oświadczeń lub dokumentów, w wyniku czego zostały bezprawnie pomniejszone zasoby ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich lub budżetów zarządzanych przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich,

- nie udostępnienia informacji stanowiącego pogwałcenie określonego zobowiązania, powodującego taki sam skutek,

- sprzeniewierzenie legalnie uzyskanej korzyści, powodujące taki sam skutek.

2. Z zastrzeżeniem artykułu 2 ustęp 2, każde z Państw członkowskich podejmie niezbędne i odpowiednie działania mające na celu inkorporację postanowień ustępu 1 do wewnętrznego prawa karnego w taki sposób, że działania, do których się on odnosi, zostaną ujęte jako przestępstwa.

3. Z zastrzeżeniem artykułu 2, ustęp 2, każde z Państw członkowskich podejmie także niezbędne działania w celu zapewnienia, że świadome wystawienie lub przekazanie fałszywych, nieścisłych lub niekompletnych oświadczeń lub dokumentów, powodujące skutek wymieniony w ustępie 1, zostaną ujęte jako czyny podlegające karze, o ile nie są już one karalne jako przestępstwo główne, lub z tytułu współudziału, nakłaniania lub usiłowania popełnienia przestępstwa zgodnie z definicją zawartą w ustępie 1.4. Świadomy charakter czynu lub zaniechania wymieniony w ustępach 1 i 3 może wynikać z obiektywnych okoliczności faktycznych.

Artykuł 2

Kary

1. Każde z Państw członkowskich podejmie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby działania wymienione w artykule 1, jak również współudział, nakłanianie lub usiłowanie odnoszące się do działań wymienionych w artykule 1 ustęp 1, podlegały skutecznym, proporcjonalnym i prewencyjnym karom, obejmującym, przynajmniej w wypadku poważnych przestępstw, karę pozbawienia wolności, która może spowodować ekstradycję, przy czym przez poważne przestępstwo rozumiane jest wszelkie przestępstwo finansowe, którego minimalna kwota zostaje ustalona przez każde Państwo członkowskie. Wymieniona powyżej minimalna kwota nie może przekraczać 50.000 ECU.

2. Jednakże, w wypadku mniejszego przestępstwa finansowego, którego kwota całkowita nie przekracza 4.000 ECU i któremu z punktu widzenia przepisów prawa wewnętrznego nie towarzyszą szczególnie poważne okoliczności, Państwo członkowskie może wprowadzić kary o innym charakterze niż te, które są ustanowione w ustępie 1.

3. Rada Unii Europejskiej może, przy zachowaniu zasady jednomyślności, zmienić wysokość kwoty wymienionej w ustępie 2.

Artykuł 3.

Odpowiedzialność karna osób prowadzących przedsiębiorstwa.

Każde z Państw członkowskich podejmie niezbędne działania w celu umożliwienia, aby osoby prowadzące przedsiębiorstwa lub wszystkie osoby upoważnione do podejmowania decyzji lub przeprowadzania kontroli w przedsiębiorstwach ponosiły odpowiedzialność karną zgodnie z przepisami prawa wewnętrznego w wypadku przestępstw finansowych szkodzących interesom finansowym Wspólnot Europejskich, takich jak te, które są

wymienione w Artykule 1, a także tych, które zostały popełnione w imieniu przedsiębiorstwa przez osoby im podlegające.

Artykuł 4

Jurysdykcja

1. Każde z Państw członkowskich podejmie niezbędne działania w celu określenia jurysdykcji odnośnie przestępstw określonych przez nie zgodnie z artykułem 1 i artykułem 2 ustęp 1 w przypadku gdy:

- przestępstwo skarbowe, uczestnictwo w przestępstwie skarbowym lub usiłowanie dokonania przestępstwa skarbowego naruszającego interesy finansowe Wspólnot Europejskich zostanie popełnione w części lub w całości na jego terytorium, w tym, w wypadku przestępstwa skarbowego, w ramach którego zysk został uzyskany na tym terytorium,

- osoba przebywająca na jego terytorium uczestniczy lub świadomie nakłania do popełnienia takiego przestępstwa na terytorium każdego innego Państwa,

- sprawcą przestępstwa jest obywatel Państwa członkowskiego, którego przestępstwo to dotyczy, przy czym przepisy prawne tego Państwa członkowskiego mogą dopuszczać, że działanie takie jest także karalne w Państwie, w którym ono nastąpiło.

2. Każde państwo członkowskie może oświadczyć, podczas notyfikacji wymienionej w artykule 11, ustęp 2, że nie stosuje zasady wymienionej w ustępie 1, punkt trzeci niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Ekstradycja i ściganie

1. Każde Państwo członkowskie, które na mocy przepisów prawa wewnętrznego odmawia wydania swoich własnych obywateli, podejmie niezbędne działania w celu ustanowienia swojej jurysdykcji odnośnie przestępstw, które określone zostały zgodnie z Artykułem 1 i Artykułem 2, ustęp 1, w wypadku gdy czyny te zostały popełnione przez jego własnych obywateli poza jego terytorium.

2. Każde Państwo członkowskie, w wypadku gdy jego obywatel podejrzewany jest o popełnienie w innym Państwie członkowskim czynu karalnego polegającego na działaniu opisanym w artykule 1 i w artykule 2, ustęp 1, i kiedy odmawia wydania tej osoby drugiemu Państwu członkowskiemu jedynie ze względu na jej narodowość, powinno przekazać sprawę właściwym organom w celu ścigania, o ile jest to konieczne. W celu umożliwienia wszczęcia postępowania, akta, informacje i przedmioty pozostające w związku z przestępstwem będą przekazywane zgodnie z postanowieniami artykułu 6 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji. Wzywające Państwo członkowskie zostanie poinformowane o wszczętym postępowaniu i o jego wyniku.

3. Państwo członkowskie nie może odmówić wydania osoby w wypadku przestępstwa naruszającego interesy finansowe Wspólnot Europejskich na tej podstawie, że stanowi ono jedynie przestępstwo dotyczące opłat i ceł.

4. W rozumieniu niniejszego artykułu wyrażenie „obywatele państwa członkowskiego” jest interpretowane zgodnie z oświadczeniami złożonymi przez to Państwo na mocy artykułu 6, ustęp 1, litera „b” Europejskiej Konwencji o Ekstradycji i ustępu 1, litera „c” tego samego artykułu.

Artykuł 6

Współpraca

1. W przypadku, gdy przestępstwo skarbowe w rozumieniu artykułu 1 stanowi czyn podlegający karze i dotyczy przynajmniej dwóch Państw członkowskich, te ostatnie współpracują efektywnie w prowadzonym śledztwie, dochodzeniu, w postępowaniu prokuratorskim i sądowym oraz w wykonaniu orzeczonej kary, poprzez, na przykład, pomoc prawną, ekstradycję, przekazanie ścigania lub wykonania wyroków orzeczonych w innym Państwie członkowskim.

2. W przypadku, gdy więcej niż jedno Państwo członkowskie posiada jurysdykcję i ma właściwość do wszczęcia postępowania na podstawie tych samych faktów, zaangażowane Państwo członkowskie powinny współpracować w celu ustalenia, które z nich prowadzić będzie postępowanie przeciwko sprawcy lub sprawcom czynu, biorąc pod uwagę, jeśli to możliwe, przekazanie postępowania jednemu tylko Państwu członkowskiemu.

Artykuł 7.

Ne bis in idem.

1. Państwa członkowskie stosują w wewnętrznym prawie karnym zasadę *ne bis in idem*, na mocy której wobec osoby, która została prawomocnie skazana w jednym Państwie członkowskim, nie może być wszczęte postępowanie za te same czyny w innym Państwie członkowskim, pod warunkiem, że w wypadku skazania, wyrok został wykonany, lub jest w trakcie wykonywania, lub też nie może już być wykonany na mocy prawa Państwa, w którym nastąpiło skazanie.

2. Każde Państwo członkowskie może złożyć oświadczenie w trakcie notyfikowania wymienionego w artykule 11 ustęp 2, że nie będzie związane ustępem 1 niniejszego artykułu w jednym lub kilku następujących przypadkach:

a) kiedy czyny, na których oparty został wyrok zagraniczny zostały popełnione w całości albo w części na jego terytorium. W tym ostatnim wypadku, wyjątek ten nie ma jednakże zastosowania, jeżeli czyny te zostały popełnione w części na terytorium Państwa członkowskiego, w którym wydano wyrok;

b) w wypadku, gdy czyny, na podstawie których wydano wyrok zagraniczny stanowią przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu lub innym równie istotnym interesom tego Państwa członkowskiego;

c) w wypadku, gdy czyny na podstawie których wydano wyrok zagraniczny, zostały popełnione przez urzędnika państwowego tego Państwa członkowskiego z naruszeniem spoczywających na nim obowiązków.

3. Wyjątki, które są przedmiotem oświadczenia, na podstawie ustępu 2, nie mają zastosowania kiedy zaangażowane Państwo członkowskie, w odniesieniu do tych samych czynów, wezwało inne Państwo członkowskie o wszczęcie postępowania, lub wyraziło zgodę na wydanie osoby podejrzanej.

4. Niniejszy artykuł nie narusza porozumień dwustronnych i wielostronnych, jak i towarzyszących im oświadczeń zawartych w tej dziedzinie między Państwami członkowskimi.

Artykuł 8.

Trybunał Sprawiedliwości.

1. Wszelkie spory między Państwami członkowskimi wynikające z interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji powinny być, w pierwszej kolejności, przedstawione Radzie, zgodnie z procedurą przewidzianą w Tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej w celu znalezienia rozwiązania. Po upływie sześciomiesięcznego terminu, w wypadku nie znalezienia rozwiązania, spór zostanie przekazany Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przez jedną ze Stron.

2. Wszelkie spory dotyczące artykułu 1 lub 10 niniejszej Konwencji powstałe między jednym lub kilkoma Państwami członkowskimi i Komisją Wspólnot Europejskich, i które nie mogły zostać rozwiązane w drodze rokowań, mogą zostać przedstawione Trybunałowi Sprawiedliwości.

Artykuł 9.

Postanowienia wewnętrzne.

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie stoi na przeszkodzie przyjęciu przez Państwa członkowskie dalej idących przepisów prawa wewnętrznego, aniżeli te, które wynikają z tej Konwencji.

Artykuł 10

Przekazywanie informacji.

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji Wspólnot Europejskich tekst przepisów wprowadzających do ich prawa wewnętrznego zobowiązania, które na nich spoczywają na mocy postanowień niniejszej Konwencji.

2. W celu stosowania niniejszej Konwencji, Wysokie Układające się Strony, w ramach Rady Unii Europejskiej, ustalają zarówno wykaz informacji, które powinny być przekazywane lub wymieniane między Państwami członkowskimi, lub między Państwami członkowskimi a Komisją, jak również warunki ich przekazywania.

Artykuł 11.

Wejście w życie.

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez Państwa członkowskie zgodnie z obowiązującymi w tych Państwach odnośnymi standardami ustawodawczymi.
2. Państwa członkowskie, w drodze notyfikacji, informują Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o wprowadzeniu wymaganych zmian w przepisach ustawodawczych w celu przyjęcia niniejsze Konwencji.
3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia notyfikacji, wymienionej w ustępie 2, złożonej przez Państwo członkowskie, które jako ostatnie dokona tej czynności.

Artykuł 12

Przystąpienie.

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisu dla każdego z Państw, które staje się członkiem Unii Europejskiej.
2. Autentyczny jest tekst niniejszej Konwencji opracowany przez Radę Unii Europejskiej w języku przystępującego Państwa.
3. Dokumenty przystąpienia składa się depozytariuszowi.
4. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w stosunku do wszystkich przystępujących do niej Państw po upływie trzech miesięcy od złożenia przez nie dokumentu przystąpienia lub od daty wejścia w życie niniejszej Konwencji, jeżeli nie weszła ona jeszcze w życie po upływie wymienionego powyżej terminu trzech miesięcy.

Artykuł 13

Depozytariusz.

1. Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej jest depozytariuszem niniejszej Konwencji.
2. Depozytariusz powiadamia poprzez Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich o przyjęciu, przystąpieniu, o oświadczeniach i zastrzeżeniach, jak również o wszelkich notyfikacjach dotyczących niniejszej Konwencji.

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
ZMIANIE USTAWY
KODEKS KARNY SKARBOWY

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 11 lutego 2003 r.

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 11 lutego 2003 r.
5.	Tłumaczenie następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej: Akt Rady z dnia 26 lipca 1995 roku ustanawiający Konwencję o Ochronie Interesów Finansowych Wspólnot Europejskich